

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: DC Metalux s.r.o.**, se sídlem Plzeň, Družstevní 17, *zastoupeným JUDr. Stanislavem Lžičarem, daňovým poradcem, se sídlem v Praze 5, Holečkova 31* proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. června 2015, čj. 18033/15/5300-22441-711309,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj čj. 896848/14/2301-24903-400595 ze dne 30.4.2014. Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále též správce daně I. stupně) dodatečným platebním výměrem na daň z přidané hodnoty doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2012 ve výši 8.107.391,- Kč s tím, že podle § 251 odst. 1 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb. daňového řádu (dále jen daňový řád, d.ř.) žalobci z částky doměřené daně oproti poslední známé dani vzniká povinnost uhradit penále ve výši 20%, tj.

v částce 1.621.478,- Kč. Z výroku dodatečného platebního výměru v části VI. vyplynulo, že v rámci výpočtu daně ve vztahu k celkovému nároku na odpočet daně uplatněnému na řádku 63 přiznání k dani z přidané hodnoty ve výši 17 167 386,- Kč, byl nárok zkrácen o částku 8.107.391,- Kč.

II. Žaloba

Žalobce vycházel ze závěrů žalovaného obsažených v napadeném rozhodnutí, které se týkaly posouzení otázky obchodu s mědí, jak byla deklarována žalobcem daňovým dokladem č. 120340 od dodavatele D.S.A. Profesional Tools s.r.o. (dále jen D.S.A.). Ze závěrů žalovaného dovodil, že není zpochybňován stav, který tvrdil jak žalobce prostřednictvím svého statutárního zástupce a jak vypovídal svědek Zvelebil, tedy, že zboží účtované sporným daňovým dokladem bylo předáno ve zdaňovacím období I. čtvrtletí roku 2012 na Slovensku. Žalobce nesouhlasil s právním hodnocením strany žalované a tvrdil, že daná věc je dotčena ustanovením § 2 odst. 1 zák. o dani z přidané hodnoty (dále též ZDPH) jinak, než konstatuje žalovaný ve svých závěrech. Žalobce předně odkázal na ust. § 2 odst. 1 ZDPH, který dále vymezuje pod písm. a) předmět daně tak, že se jedná o dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku. Zde podle žalobce lze souhlasit se závěrem žalovaného v tom, že pokud došlo k předání zboží na Slovensku, nebyly podmínky vymezené písm. a) cit. zák. ustanovení naplněny. Ust. § 2 odst. 1 ZDPH, ale dále vymezuje předmět daně, ve vztahu k pořízení zboží z jiného členského státu pod písm. c) tak, že předmětem daně je mimo jiné pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie za úplatu, uskutečněné v tuzemsku osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti. Podle žalobce tato část zákona o DPH na věc dopadá, když vymezení dispozičně vymezené právní normou tak, že se jedná o „uskutečněné v tuzemsku osobu povinnou k dani“ nevymezuje místo uskutečnění, ale „parametry“ účastníka obchodního vztahu – musí se jednat o osobu v tuzemsku povinnou k dani. Z uvedeného žalobce dovozuje závěr, podle kterého pořízení zboží na Slovensku je předmětem daně. Takovému závěru podle žalobce nasvědčuje vymezení místa plnění podle ust. § 7 odst. 1 ZDPH, které nevylučuje dodání či předání zboží v jiném členském státě a dále lze odkázat na ust. § 21 odst. 3 písm. a), b) ZDPH, podle kterého při dodání zboží se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem dodání podle § 13 odst. 1 při prodeji podle kupní smlouvy, a to s odkazem na ust. § 409 a násl. zák. č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku, případně dnem převzetí zboží v ostatních případech.

Pokud žalovaný dospěl k závěru, podle kterého daňový subjekt D.S.A. neměl povinnost přiznat daň na výstupu je takový závěr minimálně v rozporu s podmínkou ust. § 21 odst. 1 a § 21 odst. 3 písm. b) ZDPH.

Pokud žalovaný posoudil pořízení zboží na území jiného členského státu mezi dvěma osobami povinnými k dani v České republice s předáním zboží na území Slovenska tak, že se nejedná o předmět daně ve smyslu § 2 ZDPH posoudil věc po právní stránce nesprávně.

Žalobce v další části žaloby IV. tvrdil, že jeho činnost zásadně nevratně a negativně ovlivnilo rozhodnutí správce daně stran zajištění daně za II. čtvrtletí roku 2012, a to ve výši

cca 52.411.000,- Kč. Byť tato věc je předmětem samostatného řízení u správního soudu, není od věci uvést stav odhadu zajištění ve výši 52 mil. korun proti vyměření daně ve výši cca 8 mil. korun za I. čtvrtletí 2012 a dále daně z ekonomické činnosti ve výši 15.902,- Kč za II. čtvrtletí 2012, při současně předepsané dani jako sankce ve smyslu § 108 ZDPH ve výši 13.348.000,- Kč. Podle žalobce byl výpočet zajišťování daně postaven na zcela nereálných matematických výpočtech s cílem vyřadit žalobce z obchodní činnosti, což se také stalo. Zajišťovací příkaz byl vydán ke dni 20. června 2012 a prakticky znemožnil jakoukoliv další obchodní činnost, včetně ukončení obchodu s mědí. Je ale realitou, že tato skutečnost nebyla ke dni 31.3.2012 známa a v té době žalobce se rozhodoval v úplně jiném právním prostředí, kdy vedl obchodní činnost a plánovaný obchod s mědí byl její jednou ze složek. Toto své vyjádření svědek uváděl jako reakci na opakované dotazy k obchodu a předání zboží v březnu 2012, kdy skutečně toto „zboží se z místa nehlo“. Podle žalobce se svědka v říjnu 2012 nikdo neptal na stav v říjnu 2012, ale výhradně a jenom na stav v březnu 2012.

Žalobce dále tvrdil, že v rámci obchodu s mědí žalovaný opakovaně v napadeném rozhodnutí vycházel z výpovědi svědka Z. a to z jeho tvrzení, že předmětné zboží se stále nachází na Slovensku. Podle žalobce žalovaný v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí komolí to, co svědek skutečně řekl a k jakému období, přičemž současně ignoruje fakt, že svědek Z. vypovídal k věci dvakrát a u druhé svědecké výpovědi vysvětlil své vyjádření o tom, že se „zboží nehlo z místa“ tak, že toto své vyjádření vázal k otázce předání zboží v březnu 2012.

Žalobce v další části žaloby tvrdil, že v průběhu daňového řízení předkládal správci daně návrhy na provádění dalšího šetření ve vztahu k firmám AA GOLD, s.r.o., Ramdac Trade s.r.o., GABSETA s.r.o., LPV Trans s.r.o. a TOS Čelákovice, však správce daně prováděl jen ty důkazy, které svědčily jeho verzi. Žalobce konstatoval, že prošetřované otázky sice nemají vliv na posuzování věci stran podřazení věci pod předmět dani z přidané hodnoty ve smyslu § 2 ZDPH, avšak dovozoval, že pokud věc spadá pod předmět daně z přidané hodnoty, pak žalobce měl nárok na odpočet DPH za I. čtvrtletí 2012, podle předloženého daňového dokladu. Pokud se ve věci mají posuzovat i další skutečnosti v dalších zdaňovacích obdobích, jako je problematika dopravy zboží, konkretizace osob zboží přepravujících apod., pak správce daně vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

V další části žaloby V. žalobce uváděl tvrzení, týkající se obchodu s drahými kovy. Žalobce tvrdil, že odmítá jakoukoliv vlastní účast, ať vědomou či nevědomou, na daňovém podvodu a současně namítal, že žalovaný nesplnil důkazní povinnost, neboť z obsahu správního spisu není zřejmé a ani důkazně doložené to, že by kterákoliv z posuzovaných dodávek drahých kovů měla vztah ke konkrétnímu nedoplatku na daních v oblasti daně z přidané hodnoty.

Žalobce navrhl, aby krajský soud po provedeném řízení rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření ve vztahu k předmětnému obchodu žalobce s mědi konstatoval, že z obsahu správního spisu vyplývá, že k dodání předmětného zboží došlo na území Slovenské republiky, což ani sám žalobce nerozporuje. Vzhledem k tomu, že dodání zboží nebylo spojeno s přepravou, nedošlo k dodání zboží s místem plnění v tuzemsku ve smyslu § 2 odst. 1 zák. o dani z přidané hodnoty a žalobci tak nemohl vzniknout nárok na odpočet DPH. V daném případě nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění podle tuzemského právního předpisu, v důsledku čehož obchodní společnosti D.S.A Profesional Tools s.r.o. nevznikla povinnost přiznat daň na výstupu a z tohoto důvodu tedy nevznikl žalobci ani nárok na odpočet této daně. Žalovaný dále konstatoval, že ust. § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH, kterého se žalobce dovolává, dopadá na pořízení zboží z jiného členského státu. To v sobě zahrnuje jednak dodání zboží prodávajícím z jiného členského státu a současně jeho odebrání kupujícím v tuzemsku, přičemž takové pořízení zboží je předmětem daně nejen pro osobu povinnou k dani, ale i pro právnickou osobu, která osobou povinnou k dani není. Podobně jako v § 2 odst. 1 písm. a), b) ZDPH i zde platí, že pořízení zboží musí mít místo plnění v tuzemsku a musí být za úplatu, aby bylo předmětem daně. Námitku žalobce v tomto směru vznesenou proto nelze považovat za důvodnou.

Ohledně námítky žalobce, která se týká vedeného řízení ve věci zajištění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2012, žalovaný konstatoval, že toto řízení, které je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30Af 33/2012 se vztahuje k jinému zdaňovacímu období a týká se řízení při placení daní, resp. zajištění daňové povinnosti podle § 167 a násl. ZDPH. Oproti tomu v předmětné věci se jedná o nalézací řízení týkající se daňové povinnosti žalobce na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2012. Ani tuto námitku nelze považovat za důvodnou.

K námitce žalobce na neprovedení svědeckých výpovědí žalovaný uváděl, že řízení při správě daní je mimo jiné ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Volné hodnocení důkazů znamená, že neexistují žádná pevná pravidla, která by určovala míru důkazů potřebných k prokázání určité dokazované skutečnosti, ani váhu či důkazní sílu jednotlivých důkazů. Hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů představuje konečnou syntézu, k níž dochází na základě předchozí analýzy poznatků o pramenech důkazů, o závažnosti skutečností z nich vyplývajících, o jejich souvislosti a návaznosti na jiné skutečnosti a důkazy a v neposlední řadě též v souladu s poznatky praxe správce daně v jiných srovnatelných případech. Výsledkem hodnocení důkazů jsou skutková zjištění, na něž se použijí příslušné hmotně právní a procesní normy potřebné pro rozhodnutí. V daném případě při hodnocení důkazů žádným způsobem nedošlo k pochybení, přičemž nesouhlas žalobce se samostatnými výsledky takového hodnocení není ekvivalentem pro závěr o tom, že dokazování nebylo učiněno správně, nebo že žalovaný nevycházel ze skutečného stavu věci. Všechny závěry žalovaného přitom mají svůj relevantní podklad v předmětném správním spisu. Rovněž tato námitka podle žalovaného je nedůvodná.

K námitce žalobce tedy odmítal jeho zapojení do podvodu a tvrdil, že žalovaný nedostal své důkazní povinnosti, žalovaný uváděl, že objektivní okolnosti prokazující, že předmětné transakce žalobce jsou součástí podvodu, jsou uvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání na jeho str. 41 -47 a v tomto rozsahu bylo na tyto závěry odkázáno. Z těchto důvodů ani tato vznesená námitka nebyla shledána důvodnou.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Projednání věci před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem žalobce i žalovaný setrvali na právní argumentaci podrobně rozvedené v projednávané žalobě i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

V.

Právní posouzení věci

a) výchozí stav

Z obsahu správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 25.4.2012 žalobce podal u Finančního úřadu Plzeň-město přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2012. V daňovém přiznání na řádku 1 ve vztahu k dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku přiznal základ daně 41.093.062,- Kč a daň na výstupu 8.218.612,- Kč. Na řádku 3 ve vztahu k pořízení zboží z jiného členského státu daňový subjekt přiznal základ daně 45.299.977,- Kč a uplatnil daň na výstupu ve výši 9.059.995,- Kč. V daňovém přiznání daňový subjekt dále ve vztahu k nároku na odpočet daně vykázal základ daně z přijatých zdanitelných plnění od plátců na řádku 40 ve výši 40.536.954,- Kč a uplatnil nárok na odpočet daně v plné výši v částce 8.107.391,- Kč. Na řádku 43 daňového přiznání vykázal daňový subjekt základ daně za zdanitelná plnění vykázaných na řádcích 3 až 13 ve výši 45.299.977,- Kč, z čehož uplatnil nárok na odpočet daně v plné výši v částce 9.059.995,- Kč. Nárok na odpočet daně byl uplatněn v celkové částce 17.167.386,- Kč.

Dne 25.6.2012 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za část zdaňovacího období I. čtvrtletí 2012, tj. za období od 2.3.2012 do 31.3.2012. Výsledkem provedené daňové kontroly byl závěr správce daně, že plátce daně porušil ust. § 72 odst. 1 zák. o DPH, neboť neprokázal přijetí zdanitelného plnění uvedeného na faktuře přijaté č. 120304 a tudíž neprokázal nárok na odpočet 20% daně z přidané hodnoty ve výši 8.107.390,- Kč ze základu daně ve výši 40.536.954,- Kč. Správce daně proto vyloučí u kontrolovaného daňového subjektu 20% daně na vstupu ve výši 8.107.391,- Kč za zdaňovací období I. čtvrtletí 2012.

Druhým závěrem provedené daňové kontroly bylo zjištění, že plátce daně porušil ust. § 72 odst. 1 zák. o DPH, neboť neprokázal přijetí zdanitelného plnění uvedeného na fakturách přijatých č. 1/12, č. 2/12, č. 3/12 a č. 4/12 od dodavatele Caprice s.r.o. a tudíž neprokázal nárok na odpočet 20% DPH v celkové výši 9.059.995,- Kč ze základu daně v celkové výši 45.299.977,- Kč. Správce daně proto vyloučí u kontrolovaného daňového subjektu 20% daň na vstupu ve výši 9.059.995,- Kč za zdaňovací období I. čtvrtletí 2012.

b) právní posouzení věci

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při přezkumu důvodnosti žaloby krajský soud vycházel ze zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty a to konkrétně z ust. § 2 odst. 1 písm. a) zák. č. 235/2004 o dani z přidané hodnoty, podle kterého *předmětem daně je dodání zboží nebo převod nemovitosti anebo přechod nemovitosti v dražbě za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku*. Podle § 2 odst. 1 písm. c) téhož zákona *předmětem daně je pořízení zboží i z jiného členského státu Evropské unie za úplatu uskutečněné v tuzemsku osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti*.

V přezkoumávaném případě ve vazbě na rozsah v žalobě uplatněných žalobních bodů soud vycházel ze zjištění, že žalobce za I. čtvrtletí roku 2012 uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatého zdanitelného plnění doloženého fakturou č. 120304 ze základu daně 40.536.954,- Kč s DPH ve výši 8.107.390,80 Kč za nákup celkem 675 615 kg katodové mědi v deskách 100x90x2 od dodavatele D.S.A. Profesional Tools s.r.o. K tomuto obchodnímu případu s katodovou mědí žalobce zaujal konečné stanovisko, které se promítlo do jeho žaloby v části III., kdy shodně se správcem daně tvrdil, že předmětné zboží v rámci uskutečněného obchodního případu v I. čtvrtletí 2012 bylo předáno na Slovensku. Tím žalobce akceptoval závěr, že pokud došlo k předání zboží na Slovensku, nebyly tak splněny podmínky ust. § 2 odst. 1 písm. a) ZDPH definující podmínky, za kterých dodání zboží je předmětem daně z přidané hodnoty. Za této situace žalobce tvrdil, že předmětné zboží se stalo předmětem DPH na podkladě ust. § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH, který na projednávanou věc dopadá. Svoji argumentaci podepřel výkladem citovaného ustanovení, podle kterého předmětem daně je pořízení zboží z jiného členského státu Evropského unie uskutečněné v tuzemsku osobou povinnou k dani, a dovozoval, že tato dikce nevymezuje místo uskutečnění zboží (*pořízení zboží z jiného členského státu Evropského unie uskutečněné v tuzemsku*), ale definuje parametry účastníka obchodního vztahu (*v tuzemsku osobou povinnou k dani*) a požaduje, aby předmětem daně bylo pořízení zboží z jiného členského státu EU, které uskutečňuje v tuzemsku osoba povinná k DPH. Tento zákonný požadavek podle žalobce byl v jeho případě naplněn a žalobcem pořízené zboží se stalo předmětem daně z přidané hodnoty.

Soud neakceptoval výklad ust. § 2 odst. 1 písm. c) zák. DPH, který je v rozporu s jazykovým a gramatickým výkladem předmětného zákonného ustanovení. Ust. § 2 odst. 1 písm. c) je nezbytné vykládat tak, že předmětem daně z přidané hodnoty je rovněž pořízené zboží z jiného členského státu, u kterého místo plnění se nachází v tuzemsku. Pokud by v souladu s tvrzením žalobce ust. § 2 odst. 1 písm. c) zák. o DPH umožňovalo i dvojí výklad, je nezbytné vykládat toto ustanovení eurokonformě, tzn. v souladu se směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, a to v rozsahu jeho článku 2.

Umožňují-li vnitrostátní interpretační techniky vyložit konkrétní vnitrostátní ustanovení několika způsoby, má správní orgán jakož i soud povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího unijnímu ustanovení (*rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. června 2016, čj. 9Azs 95/2016-29, dostupný na www.nssoud.cz*). Nesporné postoje žalobce i žalovaného vedou k závěru, že k dodání předmětného zboží došlo na území Slovenské republiky, a proto v tomto případě, kdy dodání zboží nebylo spojeno s přepravou, nedošlo k dodání zboží s místem plnění v tuzemsku a daňovému subjektu tak nemohl vzniknout nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

Žalobní výtky na porušení ust. § 2 odst. 1 písm. c) zák. o dani z přidané hodnoty je tudíž nedůvodná.

Žalobce v další části žaloby IV. tvrdil, že jeho činnost negativně ovlivnilo rozhodnutí správce daně I. stupně o zajištění daně z přidané hodnoty za II. čtvrtletí 2012. Ve vztahu k tomuto tvrzení soud vycházel z nesporného zjištění dokladovaného obsahem správního spisu, že předmětný zajišťovací příkaz byl vydán správcem daně I. stupně dne 20. června 2012. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení v dané věci byla otázka naplnění předmětu daně z přidané hodnoty u vydávaného zboží v průběhu I. čtvrtletí roku 2012, skutečnosti, které vyvstaly po uplynutí tohoto zdaňovacího období, nemají právní význam pro postavení žalobce a ani pro řešení otázky, zda předmětné dodání zboží bylo předmětem daně z přidané hodnoty a zda byly naplněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v I. čtvrtletí 2012. Tato žalobní výtky byla proto zjevně vyhodnocena jako nedůvodná.

Žalobce v další části žaloby tvrdil, že žalovaný se dopustil procesních vad v průběhu provádění důkazů zejména při hodnocení výpovědi svědka Z. a dále při neprovádění dalších šetření navržených daňovým subjektem a zaměření dokazování pouze k ověření skutečností podporujících verzi správce daně.

V přezkoumávaném případě předmětem daňového řízení byly okolnosti vážící se ke zdaňovacímu období I. čtvrtletí 2012 a proto skutkové okolnosti byly správcem daně zjišťovány ke dni 31.3.2012. Správce daně však prováděl i další rozsáhlejší dokazování přesahující časový rámec I. čtvrtletí 2012, avšak tyto skutečnosti vážící se k dalším zdaňovacím obdobím nemohly být právně významné pro posouzení otázky uplatnění nároku na odpočet DPH za I. čtvrtletí roku 2012. Z tohoto důvodu soud vyhodnocuje jako nedůvodné žalobní tvrzení o procesních vadách, týkajících se nesprávného vyhodnocení obou výpovědí svědka Z. a týkající se neúplnosti šetření ve vztahu k obchodním firmám, které měly zajišťovat přepravu předmětného zboží do České republiky, neboť tyto zjišťované okolnosti se týkaly období následujícího po I. čtvrtletí roku 2012.

Žalobce v další části žaloby V. uváděl tvrzení týkající obchodu žalobce s drahými kovy v I. čtvrtletí 2012. Tato žalobní tvrzení soud vyhodnotil jako nedůvodná. Žalobce v I. čtvrtletí roku 2012 v rámci podaného přiznání daní z přidané hodnoty uplatnil rovněž odpočet na dani z přidané hodnoty ve výši 9.059.995,- Kč ze základu daně ve výši 45.299.977,- Kč. V konečném souhrnu uplatnil tak odpočet na dani z přidané hodnoty ve výši 17.167.386,- Kč. Správce daně I. stupně v rámci provedené daňové kontroly sice shledal, že žalobce porušil ust.

§ 72 odst. 1 zák. o DPH a neprokázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 9.059.995,- Kč a navrhl u žalobce vyloučit takto uplatněný odpočet DPH na vstupu, přesto se však tento závěr nepromítl do dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2012, kterým žalobci nebyl uznán odpočet na DPH pouze v souvislosti s obchodním případem v rámci obchodu s katodovou mědí a druhý odpočet související s obchodním případem při obchodu s drahými kovy zůstal tímto dodatečným platebním výměrem nedotčen. Z celkově uplatněného odpočtu DPH v dotčeném období tak správce daně neuznal pouze odpočet DPH ve výši 8.107.391,- Kč a druhý uplatněný odpočet ve výši 9.059.995,- Kč zůstal nedotčen a byl správcem daně akceptován. Z tohoto důvodu otázka důvodnosti uplatněného odpočtu DPH v souvislosti s obchodem s drahými kovy nebyla ani předmětem odvolacího řízení před žalovaným a žalobce tak neměl reálný důvod brojit proti rozhodnutí správce daně ve věci odpočtu DPH v souvislosti s obchodem s drahými kovy, neboť tímto rozhodnutím nebyl dotčen na svých právech. Žalobní výtky, které v žalobě v části V. byly uplatněny, se tak staly bezpředmětnými a byly soudem vyhodnoceny jako nedůvodné.

Krajský soud žalobu shledal jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu také zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 a vzhledem k tomu, že žalovaný, který dosáhl v řízení procesního úspěchu, náhradu nákladu řízení neuplatnil, soud rozhodl, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. května 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková